

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 633/2025-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Ing. Monikou Rehákovou, Landererova 8, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Košice v konaní vedenom pod sp. zn. K2-43C/167/2013 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Košice v konaní vedenom pod sp. zn. K2-43C/167/2013 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadosťučinenie **3 000 eur**, ktoré **je** mu Mestský súd Košice **povinný** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Mestský súd Košice **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **771,68 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. augusta 2025 v znení jej doplnenia domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v napadnutom konaní tak,

ako to je označené v záhlaví tohto nálezu. Navrhuje uloženie príkazu mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov a priznanie finančného zadosťučinenia v sume 15 000 eur, ako aj náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, príloh k nej priložených, ako aj z vyžiadaného súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľ vystupuje v napadnutom konaní v procesnom postavení žalobcu 2, ktorý sa spoločne so žalobcom 1 (Truck Center Košice, s. r. o.) domáhal proti žalovaným 1 až 4 určenia neplatnosti dražby. Žaloba bola podaná 26. júla 2013 pôvodne na Okresnom súde Košice I (konanie vedené pod sp. zn. 9Cb/19/2013), pričom následne došlo k preradeniu veci do súdneho registra C z dôvodu chybného zápisu (konanie vedené pod sp. zn. 12C/374/2013).

3. Z dôvodu namietanej vecnej nepríslušnosti Okresného súdu Košice I bola vec 28. októbra 2013 postúpená Okresnému súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“), ktorý ju viedol pod sp. zn. 43C/167/2013.

4. S účinnosťou od 1. júna 2023 v dôsledku tzv. súdnej mapy došlo k prechodu výkonu súdnictva v sťažovateľovej veci z okresného súdu na mestský súd.

5. Mestský súd vydal 29. októbra 2024 rozsudok č. k. K2-43C/167/2013-796, ktorým bola žaloba zamietnutá a žalovaným 1 až 4 bol priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

6. Proti rozsudku mestského súdu z 29. októbra 2024 podali žalobcovia odvolanie, o ktorom dosiaľ Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 9Co/77/2025 nerozhodol.

7. Uznesením ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 633/2025 zo 6. novembra 2025 bola ústavná sťažnosť sťažovateľa prijatá na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Podstatou argumentácie je námietka existencie zbytočných prietáhov v napadnutom konaní, ktoré prebieha už viac ako 12 rokov, pričom postup mestského súdu je poznačený opakovanými a neodôvodnenými prietáhmi v dôsledku nesústreďeného a neefektívneho postupu.

9. Prvé pojednávanie bolo nariadené až takmer po roku od podania žaloby, pričom ďalšie v poradí druhé pojednávanie súd nariadil až po uplynutí siedmich mesiacov od prvého pojednávania. Následne došlo k úplne extrémne dlhej nečinnosti súdu prvej inštancie, ktorá trvala takmer 8 rokov.

10. K vydaniu meritórneho rozhodnutia došlo až po uplynutí viac ako jedenástich rokov od začatia konania. V dôsledku podaného odvolania je vec na rozhodnutie o ňom na krajskom súde od júna 2025.

11. Viac než ročný odklad pojednávania spôsobilo aj procesné pochybenie súdu prvej inštancie, ktorý nedoručil zápisnicu a písomné vyjadrenie z 23. októbra 2023.

12. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľ odôvodňuje nezákonnou dražbou a následne aj samotným konaním, ktoré mu spôsobilo majetkovú ujmu, nemajetkovú ujmu, ako aj finančné náklady na právne zastupovanie.

13. Predmetom konania je aj určenie neplatnosti dražby pozemkov, ktoré sú vo vlastníctve sťažovateľa, ktoré sa nachádzajú pod podnikateľským objektom. V rámci dražby došlo k vydraženiu pozemkov sťažovateľa, a to aj napriek tomu, že iný záloh postačoval na uspokojenie pohľadávky záložného veriteľa, čo spôsobilo neprimeraný zásah do vlastníckeho práva sťažovateľa.

14. Vzhľadom na mimoriadnu dĺžku konania, zásah do vlastníckeho práva k majetku hospodárskeho významu, kumuláciu majetkovej a nemajetkovej ujmy a na opakované procesné pochybenia sťažovateľ navrhuje priznanie sumy 15 000 eur.

III.

Vyjadrenie mestského súdu

15. Na výzvu ústavného súdu sa k ústavnej sťažnosti vyjadrila podpredsedníčka mestského súdu prípisom sp. zn. 1SprV/1023/2025 z 12. novembra 2025, v ktorom uviedla prehľad procesných úkonov vo veci vykonaných. Zároveň sa stotožnila so záverom o ústavnej neakceptovateľnosti dĺžky napadnutého konania, no konštatovala aj existenciu objektívnych dôvodov, ktoré sčasti ospravedlňujú nečinnosť mestského súdu.

16. V tomto smere v konkrétnostiach uviedla, že v máji 2015 bol vyhlásený konkurz na žalobcu 1, pričom správca konkurznej podstaty oznámil, že nesúhlasí s pokračovaním v napadnutom konaní. Obdobná situácia nastala aj pri žalovanom 4, na ktorého majetok bol vyhlásený konkurz, pričom správca konkurznej podstaty 4. apríla 2017 oznámil, že nesúhlasí s pokračovaním v konaní. Súhlas bol udelený až 6. novembra 2019. V priebehu uvádzaného obdobia teda mestský súd nemohol konať.

17. Ďalšie obdobie bolo podľa podpredsedníčky mestského súdu poznamenané pandemiou ochorenia COVID-19, pričom do tohto obdobia spadá aj nečinnosť mestského súdu od decembra 2020 do septembra 2023.

18. V závere podpredsedníčka poukázala bez bližšieho odôvodnenia na skutkovú obťažnosť sporu a dala do pozornosti správanie sťažovateľa, resp. jeho právnych zástupcov, ktorí požiadali o odročenie pojednávaní 30. marca 2015, 25. mája 2015, 10. decembra 2020 a 24. októbra 2024, pričom posledná žiadosť nebola akceptovaná. Akcentovala zároveň, že ústavná sťažnosť bola podaná po tom, čo bol spis predložený na rozhodnutie odvolaciemu súdu, teda k priet'ahom súdu prvej inštal'ancie už nemôže dochádzať.

19. Keďže obsahom vyjadrenia mestského súdu bol v zásade prehľad procesných úkonov vykonaných vo veci, s ktorými je sťažovateľ ako účastník konania oboznámený, berúc do úvahy skutočnosť, že argumentácia podpredsedníčky mestského súdu sa zameriava na okolnosti sťažovateľovi všeobecne známe, resp. známe zo súdneho spisu (vyhlásenie konkurzu, pandémie, žiadosti o odročenie pojednávaní), ktorých vierohodnosť nemožno bez ďalšieho spochybníť, ústavný súd nepovažoval za nevyhnutné vyžiadať si od sťažovateľa k vyjadreniu mestského súdu stanovisko.

IV. Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

20. Ústavný súd v súlade s § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní mestského súdu a sťažovateľa, berúc do úvahy skutočnosti vyplývajúce z predmetného spisu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie, dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

21. Predmetom konania pred ústavným súdom je, berúc do úvahy argumentáciu sťažovateľa, posúdenie toho, či postupom mestského súdu v napadnutom konaní došlo k vzniku zbytočných prietáhov.

22. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

23. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania (resp. strany v spore) a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02).

24. Pokiaľ ide o prvé kritérium, t. j. právnu a faktickú zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom konania je rozhodovanie vo veci neplatnosti dražby. V súlade so zákonnými ustanoveniami žalobu o neplatnosť dobrovoľnej dražby je možné podať iba v prípade porušenia ustanovení zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dobrovoľných dražbách“). Ide teda o procesný inštitút, pri ktorom samotný zákon o dobrovoľných dražbách vymedzuje okruh okolností a právnych vzťahov, ktoré súd skúma a na ktoré súd pri rozhodovaní prihliada. V zásade preto rozhodovanie vo veci sťažovateľa nemožno bez ďalšieho považovať za skutkovo či právne zložitú. Podpredsedníčka mestského súdu v tejto súvislosti síce argumentuje skutkovou zložitou veci, no túto bližšie nezrejmuje, preto jej námietke nemožno prisvedčiť.

25. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania (sporovej strany) je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd zistil, že k predĺženiu napadnutého konania prispel svojím správaním aj samotný sťažovateľ, a to žiadosťami jeho právneho zástupcu o odročenie pojednávania nariadených na 30. marec 2015 a 10. december 2020, pričom sťažovateľ trval na osobnej účasti právneho zástupcu. Na uvedenú skutočnosť ústavný súd prihliadol pri rozhodovaní o sume finančného zadost'učinenia.

26. Podpredsedníčka mestského súdu vo svojom vyjadrení (bod 18 tohto nálezu) síce poukazuje aj na ďalšie žiadosti o odročenie pojednávania podávané sťažovateľom, tieto však nemôžu viesť k záveru o zodpovednosti sťažovateľa za predĺženie napadnutého konania. Žiadosť o odročenie pojednávania nariadeného na 25. máj 2015 bola odôvodnená objektívnou skutočnosťou vyhlásenia konkurzu na majetok žalobcu 1, s ktorou účinná zákonná právna úprava spájala prerušenie súdneho konania *ex lege*. Žiadosti o odročenie pojednávania nariadeného na 29. október 2024 nebolo vyhovené, preto nemôže mať ani vplyv na predĺženie napadnutého konania.

27. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup mestského súdu. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej zbytočné priet'ahy v konaní môžu byť zapríčinené nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj neefektívnym konaním, teda takým konaním, ktoré nevedie k odstráneniu právnej neistoty (m. m. II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

28. Z priebehu napadnutého konania zisteného z vyžiadaného súdneho spisu vyplýva, že vo veci boli vykonávané od podania žaloby (júl 2013) procesné úkony priebežne, a to až do októbra 2014, keď bolo zrušené pojednávanie nariadené na 20. október 2014 z dôvodov na strane zákonného sudcu. Skutočnosti, ktoré nastali následne (vyhlásenie konkurzu na majetok žalobcu 1 a žalovaného 4) boli dôvodom prerušenia napadnutého konania *ex lege*. Vzhľadom na skutočnosť, že správcovia konkurznej podstaty úpadcov (žalobcu 1 a žalovaného 4) nesúhlasili s pokračovaním v napadnutom konaní, nemožno nečinnosť súdu prvej inštancie v období od mája 2015 až do novembra 2019 pričítať na jeho ťarchu. V tomto smere sa preto ústavný súd stotožňuje s argumentmi podpredsedníčky mestského súdu vyjadrenými v jej stanovisku (bod 16 tohto nálezu).

29. Po tom, ako správcovia konkurznej podstaty vyjadrili súhlas s pokračovaním v napadnutom konaní, však súd prvej inštancie nekonal promptne, keď pojednávanie nariadil až na december 2020, t. j. po období viac ako jedného roka nečinnosti. Po zrušení termínu nariadeného pojednávania z dôvodu na strane sťažovateľa (december 2020, k tomu pozri aj bod 25 tohto nálezu) súd prvej inštancie nekonal až do októbra 2023, keď bol opätovne nariadený termín pojednávania. Nečinnosť trvajúcu takmer tri roky podpredsedníčka mestského súdu ospravedlňuje v tom čase prebiehajúcou pandémiou ochorenia COVID-19.

30. K argumentácii, ktorou sa podpredsedníčka mestského súdu snaží odôvodniť absenciu súdnych pojednávania kvôli existencii objektívnej skutočnosti (pandémia ochorenia COVID-19), dáva ústavný súd do pozornosti to, že na uvedenú objektívnu situáciu prihliada (m. m. I. ÚS 504/2020, I. ÚS 550/2020, I. ÚS 42/2020 či I. ÚS 109/2021, pozn.) a rovnako tak vníma aj prijaté právne opatrenia vrátane zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení neskorších predpisov a vyhlášky Ministerstva spravodlivosti

Slovenskej republiky č. 24/2021 Z. z. o vykonávaní pojednávaní, hlavných pojednávaní a verejných zasadnutí v čase mimoriadnej situácie a núdzového stavu v znení neskorších predpisov, ako aj celkovú spoločenskú situáciu v tomto období, ktoré mali nepochybne vplyv aj na priebeh napadnutého konania a pre súd prvej inštancie znamenali vytvorenie objektívnej prekážky, aby v sťažovateľovej veci mohol vykonať pojednávanie a vo veci meritórne rozhodnúť. Uvedené však nemožno paušalizovať na celé pandemické obdobie, a to s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prejednávanej veci, ktorá v čase vypuknutia pandémie bola na súde prvej inštancie vedená už viac ako šesť rokov, takže si vyžadovala citlivejší, ale predovšetkým organizovanejší prístup pri jej prejednaní. Uvedené zároveň vedie k záveru o neefektívnej činnosti súdu prvej inštancie.

31. Nesústreďený postup súdu prvej inštancie spočívajúci v doručení vyjadrenia sťažovateľa, ktoré bolo urobené na pojednávaní 23. októbra 2023 ostatným sporovým stranám na zaujatie stanoviska až 7. februára 2024, t. j. deň pred následne nariadeným termínom pojednávania, spôsobil napokon jeho zrušenie a nariadenie ďalšieho termínu pojednávania až na 29. október 2024, t. j. až rok po poslednom pojednávaní. V konečnom dôsledku tak pre procesnú chybu mestského súdu došlo k opätovnému predĺženiu napadnutého konania o jeden rok.

32. Po vyhlásení meritórneho rozhodnutia v októbri 2024 a následne podanom odvolaní vykonával mestský súd procesné úkony priebežne a v júni 2025 predložil spis na rozhodnutie o opravnom prostriedku krajskému súdu.

33. S prihliadnutím na už uvádzané skutočnosti, berúc do úvahy ničím neodôvodnenú dlhodobú nečinnosť, ako aj neefektívnu činnosť, resp. nesústreďené konanie mestského súdu, ktoré spôsobili, že vo veci sťažovateľa bolo rozhodnuté až po viac ako 11 rokoch, ústavný súd konštatuje, že postupom mestského súdu v napadnutom konaní, ktorý v dôsledku prechodu výkonu súdnictva v sťažovateľovej veci nesie objektívnu zodpovednosť za postup v napadnutom konaní, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

V.

Príkaz konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

34. Vzhľadom na skutočnosť, že vec sťažovateľa je v súčasnosti v dôsledku podaného odvolania na krajskom súde, ústavný súd nevyhovел návrhu sťažovateľa, aby mestskému súdu prikázal, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov v súlade s čl. 127 ods. 2 druhou vetou ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde (bod 4 výroku nálezu).

35. Pri rozhodovaní o priznaní finančného zadosťučinenia ústavný súd osobitne prihliadol na význam konania pre sťažovateľa. Predmet konania akokoľvek významný pre samotného sťažovateľa (neplatnosť dobrovoľnej dražby) nepatrí do kategórie tých, ktoré by si vyžadovali urýchlenosť pri jeho rozhodovaní, čo odôvodňuje zdržanlivejší prístup k priznaniu finančného zadosťučinenia. Ústavný súd tu prihliadol aj na správanie sťažovateľa, keďže k podaniu ústavnej sťažnosti pristúpil až po tom, ako mestský súd rozhodol a vec bola postúpená odvolaciemu súdu na rozhodnutie o opravnom prostriedku. Jeho správanie nesvedčí o proaktívnom postoji vo veci ním podanej žaloby a nekorešponduje ani s úlohou, ktorú má ústavná sťažnosť plniť, a to pôsobiť preventívne ako účinný prostriedok k tomu, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade,

že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. I. ÚS 579/2024). V tejto súvislosti sa však nemožno stotožniť s vyjadrením podpredsedníčky mestského súdu o nedôvodnosti ústavnej sťažnosti, a to poukazom na už ustálenú judikatúru ústavného súdu a EStLP, podľa ktorej k stavu právnej istoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu (bod 22 tohto nálezu).

36. Pri svojom rozhodovaní preto ústavný súd vzal do úvahy všetky okolnosti danej veci, predovšetkým celkovú dĺžku napadnutého konania, neodôvodnenú nečinnosť a neefektívnu, resp. nesústredenú činnosť vo veci konajúceho súdu prvej inštancie, ako aj časovo nepriorizovaný predmet konania a zohľadnil aj význam konania pre sťažovateľa a jeho správanie a dospel k záveru, že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadosťučinenia v sume 3 000 eur (bod 2 výroku nálezu).

37. Už len pre úplnosť ústavný súd dodáva, že primerané finančné zadosťučinenie nie je zhodné s odškodnením či náhradou majetkovej ujmy; vznik právne významného dôvodu na odškodnenie nevyklučuje, že za to isté správanie sa prizná aj primerané finančné zadosťučinenie. Naopak, ak právo na odškodné podľa právnej úpravy nevznikne, nie je tým vylúčená možnosť poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia. Primerané finančné zadosťučinenie je sankciou, ktorú ústavný súd ako orgán ochrany ústavnosti po vlastnej úvahe môže uložiť orgánu verejnej moci, ktorý vo svojej činnosti nedbá na dodržovanie ústavného práva (I. ÚS 117/08). Z uvedeného dôvodu boli pre priznanie finančného zadosťučinenia právne irelevantné skutočnosti uvádzané sťažovateľom v bode 12 tohto nálezu (majetková ujma, náklady na právne zastupovanie).

38. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnej sťažnosti v časti požadovanej sumy primeraného finančného zadosťučinenia prevyšujúcej sumu 3 000 eur nevyhovet tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto nálezu.

VI.

Trovy konania

39. Ústavný súd napokon priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) trovy konania v celkovej sume 771,68 eur.

40. Trovy právneho zastúpenia sťažovateľovi ústavný súd priznal za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a písomné podanie ústavnej sťažnosti) podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

41. Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2025 v sume 371 eur (1/4 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby za rok 2025 v sume 14,84 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky), čo spolu predstavuje sumu 771,68 eur (bod 3 výroku tohto nálezu).

42. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je mestský súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označenej v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu